

Српски јунак Ђурађ и албански коњак „Скендербег“

Приликом боравка у граду Кроја који је удаљен 30 км од Тиране, било је то 2006. био сам у Цркви Св. Никола где се налази крипта српског јунака Ђурађа Кастриота у народу познатијег као Скендербег.

Питао сам се тада **зашто су подигнуте монументалне скулптуре коњаника Скендербега најпре у Тирани, потом у Приштини и Скопљу а никада у престоним градовима у Србији или Црној Гори?**

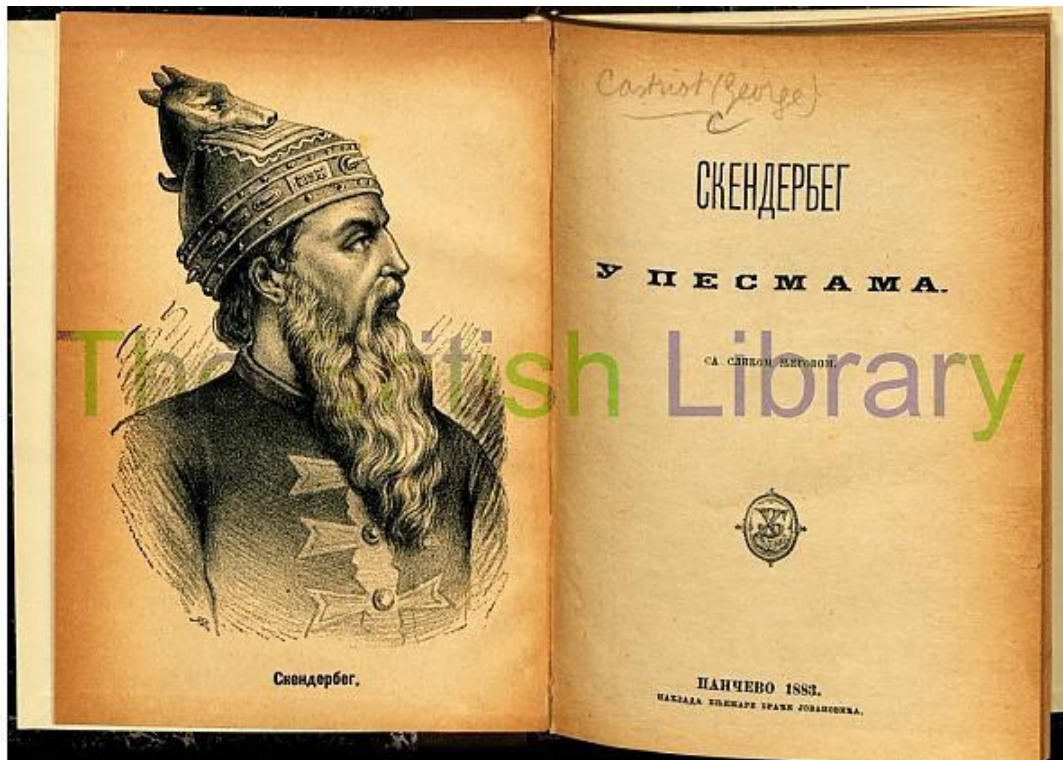
Овог Србина, од оца Јована и мајке Војиславе који је имао браћу Станишу, Репоса, Костадина и сестре Мару, Јелену, Ангелину и Влајку, Албанци су присвојили а ми Срби смо се одrekli. Зашто? Ово питање сурово подсећа да су пред нама по свему судећи нова одрицања.

Албанци сада покушавају да српске манастире преименују у косовске и траже да непризната од УН тзв. република Косово буде примљена у Унеско што је само корак од стављања под своју управу у Приштини или можда под планирану косовску цркву какву су одвајањем од СПЦ у Црној Гори и Македонији основали креатори новог светског поретка.

То им сигурно не би успело да међу нашим људима немамо оне којима се пружила прилика да им у томе помажу. **Раде Михаљчић**, написао је књигу претенциозно названу „Уџбеник историје за 6. разред основне школе“ коју је у Београду штампао Завод за издавање уџбеника 2009.године.

Он наводи: „...Албанци воде порекло од староседелаца на Балканском полуострву, највероватније Илира, романизованих у мањој мери. Са њима су се мешали стари Грци, Словени и други народи...“

На другом месту Михаљчић тврди чак како су Албанци, далеко пре него што су их Аустријанци и Немци у то убедили постојали као народ: „...Међутим, староседеоци који су живели заједно и чија су насеља груписана у веће групе нису словенизирани. Обичаје, језик, и друга народна обележја сачували су Албанци. Део досељених Словена примио је језик и обичаје Албанаца и стопио се са њима...“

Михаљчић није написао да од Берлинског конгреса 1878. морамо да се одричемо сопствене историје па и од Ђурађа Кастриота који је имао 18 година када је одведен у Турску где је добио ново име Искандер-бег а народ га касније прекрстио у Скендербега. Пуних 20 година је ратовао за Турке па је једног тренутка поставши високо рангиран официр искористио прилику и са 300 најбољих ратника напустио турску војску и вратио се у родни крај, одрекао се исламске и вратио у православну веру.

Борио се против Турака преко две деценије. Кроју су Турци освојили тек после његове смрти 1468. Као што је Скадар некада био српски престони град, на то подсећа и епска песма „Зидање Скадра на Бојани“, по неким који су истраживали Хомера и Одисејева путовања ту је била пре тога Троја али то није потврђено као и много тога у званичној археологији и светској историји па Шиптарима у XIX веку није било тешко у трагању за својом историјом да присвоје Ђурађа од оца Јована и мајке Војиславе и прогласе га за свог војсковођу Ђерђа Кастриотија присвојивши при томе Ђурађов грб и заставу са двоглавим орлом за национално обележје државе Албаније која је у то време по први пут основана.

Средином XX века, у стручној јавности Америке појавио се појам forbidden archeology (забрањена археологија) који је означавао сва она истраживања потврђена новим научним методама чији се резултати нису уклапали у тадашње званичне ставове науке.

САНУ сада има 184 академика, просечна старост је 72. године, месечни додатак уз остала примања је 85.402 динара, да ли је то разлог за њихову уздржаност у одбрани сопствене историје или је у питању конзервативна природа људског ума или геостратешка и политичка потреба великих сила ???

О томе аутору овог текста Живораду Јанковићу у емисији „Бодље и жаоке“ говори др **Ђорђе Јанковић** један од ретких стручњака за средњовековну археологију код нас. Утемељивач је рановизантијске, ранословенске и ранохришћанске археологије у Србији. Докторирао је са темом Становништво Балкана у VI и почетком XII столећа. Био је руководилац многих археолошких истраживања. Аутор је великог броја научних радова и публикација.

<https://www.youtube.com/watch?v=39AohDM2T5Y>